

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Mgr. V. V.**, proti žalovanému: **1) Městský soud v Praze, 2) předseda Městského soudu v Praze**, oba se sídlem Spálená 2, Praha, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením žalovaného ad 1) a 2) vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 87/2019, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 87/2019 **se přikazuje** Krajskému soudu v Praze.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu ze dne 20. 5. 2019, kterou se domáhal ochrany před nezákonným zásahem pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně žalobce specifikoval napadený zásah tak, že:

1. jeho návrh na obnovu řízení a žalobu pro zmatečnost, vedené Obvodním soudem pro Prahu 7 pod sp. zn.: 10 C 449/2014 a Městským soudem v Praze jako soudem odvolacím pod sp. zn.: 22 Co 55/2019 přidělil Městský soud v Praze v druhé polovině března 2019 podle rozvrhu práce Městského soudu v Praze pro rok 2019 senátu č. 22 Co Městského soudu v Praze určenému a specializovanému pro věci ochrany osobnosti, ačkoliv věc žalobce byla věcí pracovníprávní a antidiskriminační, podle žalobce tedy měla být přidělena senátu pro věci pracovníprávní;

2. předseda Městského soudu v Praze jako správní orgán státní správy Městského soudu v Praze určil dne 29. března 2019, že návrh na obnovu řízení a žaloba pro zmatečnost žalobce bude projednávána a rozhodnuta senátem 22 Co Městského soudu v Praze ve složení: Mgr. Viktor Sedlák - předseda senátu, Mgr. Daniela Zemanová a JUDr. Pavel Slavíček, ačkoliv pro určení Mgr. Viktora Sedláka jako náhradního člena senátu a předsedy senátu č. 22 Co nebyl v rozvrhu práce Městského soudu v Praze jednoznačný podklad.

[2] Městský soud v Praze jako věcně a místně příslušný soud podal k Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému než Městskému soudu v Praze podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Svůj návrh odůvodnil tím, že jako žalovaný zde vystupuje samotný Městský soud v Praze a jeho předseda, což vzbuzuje pochybnosti o podjatosti soudců specializovaných senátů rozhodujících ve věcech správního soudnictví u Městského soudu v Praze, z nichž nelze sestavit senát.

[3] Žalobce se k návrhu na přikázání věci jinému soudu dle § 9 odst. 1 s. ř. s. vyjádřil v podání ze dne 6. 6. 2019, v němž uvedl, že s tímto postupem souhlasí; současně uvedl, že navrhuje, „aby věc byla přikázána krajskému soudu, co nejdále od Městského soudu v Praze tak, aby byl případný vliv Městského soudu v Praze a jeho funkcionářů, pokud vůbec takový vliv existuje na posouzení věci, co nejvzdálenější“ (nejlépe, aby byla věc přikázána některému ze soudů na Moravě, tj. Krajskému soudu v Brně nebo Krajskému soudu v Ostravě).

[4] Žalovaní ad 1) a 2) se k návrhu na přikázání věci jinému soudu nevyjádřili.

II.

[5] Návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu je důvodný.

[6] Podle ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. „Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.“ V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout.

[7] Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv pouze na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti (blíže viz nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 - 70).

[8] Vzhledem k tomu, že žaloba směřuje proti Městskému soudu v Praze a jeho předsedovi a Městský soud v Praze je současně správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout, lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců tohoto soudu.

pokračování

[9] I v tomto případě platí obecná právní zásada „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci. Dlužno ovšem dodat, že pouhá skutečnost, že žalovaným je Městský soud v Praze automaticky neznamená, že by v dané věci všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu byli vyloučeni z projednávání a rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. Nad 35/2006). Důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců příslušného soudu lze mít zejména z toho důvodu, že předmětem řízení v nyní posuzované věci je tvrzený nezákonný zásah předsedy Městského soudu v Praze. Skutečnost, že by soudci Městského soudu v Praze měli posuzovat činnost předsedy soudu jako soudního funkcionáře, který vůči nim v zákonem stanovených případech vykonává úkoly státní správy soudů, vč. disciplinární pravomoci (je kárným návrhovatelem), je důvodem pro vyloučení těchto soudců z projednání a rozhodnutí věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70).

III.

[10] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného uzavírá, že všichni soudci specializovaných senátů Městského soudu v Praze jsou vyloučeni pro možnou podjatost ve věci vedené tímto soudem pod sp. zn. 10 A 87/2019. Věc proto podle § 9 odst. 1 s. ř. s. přikázal k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, který je geograficky nejbližší soudu, který by měl ve věci rozhodovat dle zákonných kritérií. A pokud jde o návrh žalobce, aby byla věc přikázána soudu co možná nejvzdálenějšímu (na Moravu), konstatuje Nejvyšší správní soud, že tento návrh není nijak racionálně podložen a jeho akceptací by byla popřena zásada rychlosti a hospodárnosti řízení.

[11] Zcela na závěr pak považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poznamenat, že zvažoval, zda se v případě podané žaloby vůbec jedná *prima facie* o podání (návrh), o němž mají pravomoc rozhodnout soudy ve správním soudnictví ve smyslu § 4 s. ř. s.; v opačném případě by totiž nebyl oprávněn danou věc přikazovat žádnému ze soudů působících ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k názoru, že se jedná o podání, u něhož na první pohled nelze vyloučit, že může spadat do správního soudnictví. Proto věc přikázal Krajskému soudu v Praze; nicméně základní otázkou, kterou se bude muset tento soud zabývat, je právě existence jeho pravomoci jako správního soudu rozhodnout v této věci, v níž je napadán postup při předělení věci konkrétnímu soudci, resp. senátu a následném určení složení tohoto senátu – tedy postup související ve výsledku s obsazením soudu a principem zákonného soudce [u něhož bude nutno zvážit, zda jeho dodržení lze samostatně napadat v rámci správní žaloby anebo by měl být primárně řešen pořadem práva v linii původního (zde: civilního) řízení].

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2019

Nad 106/2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu